

dels espais naturals, reflectides bàsicament en el Pla d'Espais d'Interès Natural (1992).

La realitat —expressada per ponents coneixedors del tema com en Jordi Sargatal, en Joan Vázquez, la Puri Canals, en Lluís Paluzie, en Josep Germain i en Josep Maria Mallarach— posa de manifest que a Catalunya hem deixat de ser capdavanters pel que fa a les polítiques de protecció de la natura des de fa uns anys. El PEIN no ha estat una eina global i eficaç de gestió del medi natural i no ha ocupat el lloc que li corresponia en les polítiques d'ordenació del territori. D'altra banda, li ha mancat un procés de revisió i avaluació constant que permetés corregir-ne les desviacions dels objectius plantejats inicialment tant pel que fa a la conservació com al coneixement i a l'acceptació per part de la societat.

La tasca duta a terme per la ICHN, que ha comptat amb un gran nombre de col·laboradors, s'ha centrat en la definició d'una metodologia —basada en el marc metodològic proposat per la Comissió Mundial d'Espais Protegits de la UICN— i en la seva aplicació per valorar l'estat dels espais naturals protegits de Catalunya i els

resultats obtinguts en la seva gestió. L'avaluació ha posat de manifest aspectes clau com el fet que prop d'un 20 % del espais naturals protegits de Catalunya ha empitjorant el seu estat de conservació des del moment de la seva protecció. També posa de manifest «la poca capacitat, o voluntat, de planificar la gestió dels ENP», ja que tan sols un 18 % dels espais disposen de pla de gestió.

No obstant aquest context actual, els plantejaments expressats pels

representants de les administracions convidades —Carles Bosch, de la Diputació de Girona, Jordi Cañas, director general de Planificació Ambiental i Sostenibilitat i el mateix Salvador Milà, conseller de Medi Ambient i Habitatge— apunten cap a un canvi en el qual la protecció de la natura s'haurà de posar a un nivell més elevat que el que ha ocupat fins ara.

El repte és, doncs, replantejar tant el PEIN com la resta de polítiques de conservació dels

ENP en clau de gestió, dotant-los dels instruments adequats i del pressupost necessari, i avaluant-ne els resultats de manera constant per introduir mecanismes de correcció de les desviacions detectades. I sense oblidar aspectes com la connectivitat ecològica, que passa per incorporar aquest concepte en el planejament urbanístic, i sense oblidar tampoc que tenim un clar referent on emmirallar-nos: les Directives Europees.

Inés Carrillo Badosa

Puigvert, 65 anys d'un regal

Poca gent hi deu haver, a Vilobí d'Onyar, que sàpiga de l'existència d'un guanyador d'una Concha del festival de cine de Sant Sebastià, entre d'altres guardons prestigiosos. Disfressat de farmacèutic, el fotògraf i cineasta Joaquim Puigvert ha passejat entre els seus convilatans una discreta discreció, sabedor que la feina dels bons professionals, siguin rajolers, escloteters o fotògrafs, parla amb orgull per ella mateixa. Amb tot, ara aquesta discreció haurà de conviure amb el merescut reconeixement popular i institucional per la seva trajectòria, que finalment ha arribat mitjançant quatre exposicions desplegades entre Girona i Vilobí, impulsades per la fundació Fita. Les seves pel·lícules seran centre d'atenció al Museu del Cinema; la seva obra fotogràfica, al Museu d'Història; la relació Fita-Puigvert, a la fundació Fita; i a Vilobí la seva obra relacionada amb el poble. Tant per la seva qualitat com per la seva quantitat, l'obra de Puigvert manté un interès innegable en les nombroses facetes on es desplega, des de la fotografia i el cinema experimental dels anys seixanta i setanta, la microfotografia, les natures mortes, les col·laboracions plasticofotogràfiques amb Domènec Fita, fins a l'incansable testimoniatge de la transformació d'un poble, des del moment en què al petit Puigvert li va ser regalada una càmera de fotografier. Així va començar un lligam indestructible entre l'home, l'objectiu i el seu paisatge. De la seva obra etnogràfica, enlluerna la dignitat amb què va representar els seus veïns i els seus oficis, amb una mirada de company, càlida i còmplice, més que no pas d'antropòleg distant i saberut. És una mirada que individualitza, que comprèn i explica i, de vegades, s'acomia lúcidament d'un món que ja no serà. Fins i tot la seva obra experimental s'entortolliga amb la història del poble i els seus iguals, quan l'Onyar desbordat del 62 se li emporta bobines, fotos, instrumental i il·lusions, però alhora dibuixa xaragalls en uns negatius que encurioseixen el fotògraf i pot virar-los en procediment creatiu.

Els vilobinencs hem estat de sort: malgrat la devastació dels anys, hi ha una mirada que almenys ens salva la memòria. Ara caldria implicar-nos-hi més, en la conservació i difusió d'aquest patrimoni, perquè el catàleg editat ens deixa amb gust de poc.

Josep Pujol i Coll